

UZASADNIENIE

W dniu 19 listopada 2013 roku M. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą M. (...) M. K. wniósł do Sądu pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. kwoty 4 612,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych (pозew – k. 2-5).

W uzasadnieniu M. K. wskazał, iż świadczył dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. usługi serwisowe. Pomimo wykonania usług zgodnie z ustaleniami i przyjęcia faktury przez pozwaną, nie uregulowała ona należności w kwocie 4 612,50 złotych za fakturę nr (...) z dnia 25 czerwca 2013 roku z terminem płatności 09 lipca 2013 roku. (pозew – k. 2-5)

Uznając, iż zachodzą warunki do wydania nakazu zapłaty, w dniu 28 stycznia 2014 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił roszczenie powoda w całości (nakaz zapłaty - k. 6).

Od doręzonego nakazu zapłaty pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. w ustawowym terminie wniosła do Sądu sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana podniosła, że powód nie udowodnił faktu wykonania usług serwisowych na rzecz pozwanej, ich rodzaju ani przedmiotu umowy. Wskazała, że faktura VAT na którą powołuje się powód nie jest dokumentem w rozumieniu art. 245 k.p.c., na podstawie którego mogą być jakiegokolwiek ustalenia faktyczne, albowiem jest to dokument księgowy, który nie kreuje stosunku cywilnoprawnego i wysokości zobowiązania. Pozwana wskazała, że powód nie przedstawił żadnego dowodu, z którego mogłoby wynikać, iż pozwana jest faktycznie zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 4 612,50 złotych. Pozwana podniosła, że wielokrotnie podejmowała próby wyjaśnienia z czego wynika żądana przez powoda kwota, jednak brak było reakcji po stronie powoda.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 9-10, 23-26).

Postanowieniem z dnia 19 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. (postanowienie – k. 13).

Zarządzeniem z dnia 29 maja 2014 roku wezwano powoda do złożenia w terminie 14 dni pisma (wraz z odpisem) zawierającego przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu wraz z podaniem wszystkich twierdzeń, zarzutów i dowodów na ich poparcie pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów. Wezwanie zostało doręczone powodowi (poprzez pozostawienie przesyłki w aktach ze skutkami doręczenia). (zarządzenie – k. 16)

W dniu 22 grudnia 2014 roku doręczono powodowi sprzeciw od nakazu zapłaty zobowiązując go do złożenia odpowiedzi na sprzeciw i pouczając o treści art. 230 k.p.c. (zarządzenie – k. 36)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. w dniu 06 listopada 2013 r. wystosował do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. wezwanie do zapłaty kwoty 4 612,50 złotych wynikającej z faktury VAT (...) (okoliczność bezsporna, odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 34)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. nie zapłaciła przedmiotowej kwoty uznając, iż jest ona nienależna.

(okoliczność bezsporna, odpowiedź na wezwanie do zapłaty – k. 34)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych dokumentów, którym przyznał moc dowodową uznając, że stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, a wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie była przez strony procesu kwestionowana.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. kwoty 4 612,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami powołując się na fakturę nr (...) z dnia 25 czerwca 2013 roku jako na dowód istniejącego zobowiązania, jednak nie udowodnił, że pomiędzy stronami istniał stosunek prawny, z którego powód mógłby wywodzić swoje roszczenie. Faktura VAT na którą powoływał się powód nie została dołączona do akt sprawy. Na marginesie należy dodać, że w ocenie Sądu, faktura VAT nie wskazuje na istnienie zdarzenia prawnego pomiędzy podmiotami gospodarczymi, nie może wywoływać żadnych skutków po którejkolwiek ze stron (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 03 lutego 2009 roku, sygn. akt I SA/Go 860/08, LEX nr 489326). Jak podniósł WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 14 maja 2004 roku (sygn. akt I SA/Wr 1143/02, Lex nr 129689), faktura jest dokumentem księgowym, którego zasadniczą funkcją jest udokumentowanie transakcji i umożliwienie poprawnego ujęcia jej w księgach zarówno sprzedawcy jak i nabywcy. Wystawienie faktury jest jednym z podstawowych zdarzeń rodzących obowiązek podatkowy, a także jest ona tym dokumentem, który umożliwia podatnikowi - nabywcy towaru lub usługi - odliczenie podatku naliczonego przy nabyciu towarów lub usług. Wystawiona faktura, która nie dokumentuje rzeczywistej sprzedaży, jest bezskuteczna prawnie, a w związku z tym nie może wywołać żadnych skutków podatkowych zarówno u jej wystawcy jak i odbiorcy. Faktura powinna być konsekwencją i realizacją wcześniej zawartej między stronami umowy ale od jej ważności nie zależy ważność całego stosunku cywilnoprawnego. W każdym razie wyłącznie na podstawie wystawionej faktury nie sposób ustalić, że umowa określonej treści łączyła powoda z pozwaną, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana. Ponadto mając na uwadze powyższe rozważania, faktura jest dokumentem prywatnym, dlatego też informacje w niej zawarte należy oceniać ze szczególną ostrożnością. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na stanowisko jakie wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 roku, sygn. akt III CRN 65/82 (Lex nr 8414), zgodnie z którym, „dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczy”.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W świetle zaś art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem gdy strona nie przedstawia dowodów, należy uznać, że dany fakt nie został wykazany. Należy zaakcentować, iż zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego, a zatem to strony, a nie Sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. W związku z tym ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1999 roku, I CKN 415/99, LEX nr 8305). Ponadto należy dodać, iż samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenia dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, PKN 660/00). Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/11).

W przedmiotowej sprawie powód nie przytoczył wszystkich okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu, nie podał wszystkich twierdzeń, zarzutów i dowodów na ich poparcie pomimo wezwania go do tego w toku procesu (pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów).

Ponadto strona powodowa nie wypowiedziała się co do twierdzeń strony pozwanej zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, dlatego sąd na podstawie art. 230 kpc, mając na względzie wyniki postępowania, uznał powyższe fakty za przyznane przez powoda.

Tym samym, powód nie udowodnił, iż strony łączył stosunek cywilnoprawny, że powód wykonał na rzecz pozwanej usługi serwisowe w ramach tego stosunku, a w konsekwencji, że pozwana była zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty.

Mając powyższe na uwadze oddalono powództwo M. K.. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.), zasądzając na rzecz pozwanego od powódki kwotę 617,00 zł. Na kwotę zasadzonych kosztów procesu składa się kwota 600,00 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika powoda, z uwagi na wartość przedmiotu sporu, oraz kwota 17,00 zł uiszczona przez powódkę tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa procesowego.

SSR Anna Kociołek

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

W., dnia 22 lipca 2015 roku